

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ετήσια: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Φεβρουαρίου, 1876

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἐρανισθεῖσα ὑπὸ Α. Σ. Βυζαντίου.

Συνίξιμα ἰδί σελ. 97.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Αἱ γυναῖκες.

Ἐρ.—Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ λαμβάνωσιν ὁποῖαν ἀνατροφὴν καὶ οἱ ἄνδρες;

Ἄπ.—Βεβαίως, διότι αὐταὶ πρῶται φροντίζουσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν καὶ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις ἐπιδρῶσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάπλασιν τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀνατροφή τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ ἦναι προσηρμοσμένη πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἐρ.—Περιέχει ἡ ἑλλ. ἱστορία παραδείγματα γυναικῶν, αἵτινες δὲν ὑπῆρξαν μόνον χρησταὶ μητέρες, ἀλλ' ὑπερέβησαν πολλάκις καὶ τοὺς ἄνδρας κατὰ τὸν ἠρωϊσμὸν καὶ τὴν φιλοπατρίαν;

Ἄπ.—Ἡ ἱστορία τῆς Σπάρτης βρῖθει τοιούτων παραδειγμάτων καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους, αἱ Σουλιώτισσαι γυναῖκες ἐφάνησαν ἄξιαι κληρονόμοι τῶν σπαρτιατικῶν ἐκείνων ἀρετῶν.

Ἐρ.—Αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὅσα καὶ οἱ ἄνδρες;

Ἄπ.—Αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὰ ἀστυκὰ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἡ ἐνῆλιξ γυνὴ, ἂν ἦναι ἄγαμος ἢ χήρα, δύναται νὰ ἔχη κτήματα, νὰ πωλῇ, νὰ ἀγοράζῃ, νὰ χρησιμεύῃ ὡς κηδεμῶν, νὰ πράττῃ, ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι καὶ οἱ ἄνδρες· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν νόμων, εἰς οὗς ὑπακούει καὶ αὐτὴ, διότι δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς.

Ἐρ.—Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἐξαιρέσις αὕτη;

Ἄπ.—Δὲν ἐκρίθη δίκαιον νὰ ἀσκήῃ ἡ γυνὴ τὸ ὑπέρτατον τοῦτο πολιτικὸν δικαίωμα, ἀφοῦ δὲν ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης. Ἐκτὸς δὲ τούτου, αἱ γυναῖκες, ἀσχολούμεναι εἰς οἰκιακὰ ἔργα, δὲν ἔδειξαν διάθεσιν νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς τὰ δημόσια.

Ἐπειτὴ συνίξιμα.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΓΔΩΘ

Ὁ στόμαχος.

Συνίξιμα ἰδί σελ. 98.

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σοῦ εἶπα πολλὰ πράγματα περὶ στομάχου, ἐλησμόνησα ὅμως τὸ κυριώτατον, τούτεστι νὰ σοῦ περιγράψω πῶς εἶνε κατεσκευασμένος.

Θὰ εἶδες ἴσως ποτέ σου κανένα ἀπὸ τοὺς περιπλανωμένους ἐκεῖνους μουσικοὺς, ἰταλοὺς πρὸ πάντων, οἵτινες κρατοῦσιν ὑποκάτω τῆς μασχάλης τῶν ἐν εἶδος ἀσχοῦ μελανοῦ, καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν φυσῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν γεμίζουσι ἀέρα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν πιέζουσι διὰ τῆς χειρὸς, καὶ παίζουσι μουσικὴν ἐνῶ ἐξέρχεται πάλιν ὁ ἀήρ δι' ἐνὸς καλάμου, τὸν ὁποῖον ἔχουσι προσκολλημένον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀσχοῦ. Ἄν δὲν εἶδες ποτέ κανένα τοιοῦτον μουσικόν, λυποῦμαι πολὺ, διότι τὸ κύριον συστατικόν τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ὄργανου, ὁ μελανὸς δηλ. ἀσκός, θὰ σοῦ ἐδίδε ἀκριβεστάτην ἰδέαν τοῦ στομάχου σου· καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὁ ἀσκός ἐκεῖνος εἶνε στόμαχος, καὶ στόμαχος ζῶου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν σου. Τὸ ζῶον αὐτὸ (λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ὁμοιότητα) εἶνε . . . ὁ χοῖρος! Δὲν εἶνε θέβαια κολακευτικὸν διὰ σέ, οὔτε διὰ κανένα μας· πλὴν τί νὰ γείνη; ὁ Θεὸς τοιοιτοτρόπως ἔκρινε πρέπον νὰ κατασκευάσῃ τὰ πράγματα.

Δὲν εἶνε ὅμως καὶ τόσοσιν μεγάλος ὁ ἰδικός σου στόμαχος, ὅσον ὁ στόμαχος τοῦ χοίρου· διότι τὸ ζῶον αὐτὸ δὲν κἀμνει ἄλλο παρά νὰ τρώγῃ, καὶ ἔχει ἐπομένως, κατ' ἀνάγκην, πολὺ εὐρύχωρον στόμαχον.

Βάλε τὴν χεῖρά σου ἐν θέλῃς εἰς τὴν μικρὰν κοιλότητα, ἥτις εὐρίσκεται ὑποκάτω τοῦ στήθους σου, καὶ κράτει τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων σου πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας· θὰ σκεπάσῃς περίπου τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον κατέχει συνήθως ὁ στόμαχός σου. Δύνασαι δὲ νὰ τὸν φαντασθῇς ὡς στρογγύλον καὶ ἐπίμηκες θυλάκιον, πλατύτερον πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ στενότερον πρὸς τὰ κάτω, ἀρκετὰ δὲ καμπύλον περὶ τὰ μέσα. Ὡς πρὸς τὸ μέγεθός του, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ προσδιορίσω ἀκριβῶς, ὅστις

δὲν εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον. Ὁ στόμαχος σου εἶνε, βλέπεις, θυλάκιον πολὺ ἐλαστικόν, καὶ καθ' ὅσον γεμίζει τεντώνεται καὶ μεγαλώνει, ὅπως αἱ κόκκιναι ἐκείναι φουσκαὶ ἀπὸ καουτσού, αἱ ὁποῖαι φουσκώνουν ὅταν τὰς φουσκώμεν καὶ μικρύνονται πάλιν ὅταν ἀδειάζουν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ στόμαχος, ὅταν κενωθῆ, μικρύνεται καὶ συστέλλεται. Τότε δὲ, ἐπειδὴ τὰ περίξ αὐτοῦ εὐρισκόμενα μέρη, τὰ ὁποῖα ἐσθρίζοντο πρὶν ἐπάνω του, χάνουσι τὸ στήριγμα των, τεντώνονται καὶ πρὸς περισσότερον, διότι φέρουσι μόνον ὅλον τὸ βάρος των· καὶ διὰ τοῦτο αἰσθανόμεθα μερικὰ παράδοξα τραθήγματα ἢ στρόφους εἰς τὸν στόμαχον, ὅταν κάμωμεν πολλὴν ὥραν νὰ φάγωμεν.

Οἱ ἀμελεῖς, οἵτινες δὲν συλλογίζονται νὰ φάγωσιν ἐγκαίρως, εἰδοποιοῦνται διὰ τῶν σφρόφων αὐτῶν, ὅτι εἶνε ὥρα τοῦ γεύματός των, καθὼς οἱ ἀμελεῖς ὑπηρεταὶ ἐξυπνοῦσιν εἰς τὸν κώδωνα τοῦ αὐθέντου των. Εἶνε ὅμως καὶ πολλοὶ δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι, ὅσον καὶ ἂν εἰδοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ στομάχου των, μένουσι νηστικοὶ, καὶ τὸν παρακούουσι, διότι δὲν ἔχουσι τί νὰ τοῦ δώσωσιν. Ἄν δὲ ἡ παρακοή των αὐτὴ διαρκέσῃ πολὺ, ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τέλους, καὶ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὁ στόμαχος εὐρίσκεται τότε τόσον μικρὸς καὶ συνεσταλμένος, ὥστε μόλις εἶνε χονδρότερος ἐνὸς δακτύλου.

Ἄλλὰ, καθὼς ἀποθνήσκουν ὅσοι δὲν δίδουσι τροφήν εἰς τὸν στόμαχόν των, τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης δύνανται νὰ ἀποθάνουν ὅσοι τοῦ δίδουσι περισσοτέραν ἀφ' ὅ,τι πρέπει. Τότε δὲ ὁ στόμαχος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι σκάζου καθὼς λέγει ὁ λαὸς, εὐρίσκεται τόσον ἐξωγκωμένος, ὥστε κατέχει μόνος του τὸ ἥμισυ τῆς κοιλίας καὶ καὶ τι περισσότερον.

Καθὼς βλέπεις λοιπὸν, ὁ στόμαχος δὲν ἔχει ἰδικὸν του μέγεθος, καὶ τὸ ἀνάστημά του κανονίζεται συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενόν του. Ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὸν μεγάλον καὶ κρατοῦν ὑψηλὰ τὴν μύτην των, ὅταν ἔχουν χρήματα καὶ τὰ θυλάκιά των ἦνε γεμάτα, τὰ καταβιάζου δὲ ἐξ ἐναντίας καὶ γίνονται μικροὶ καὶ ταπεινοὶ, ὅταν πτωχύνουν. Ὑπάρχει ὅμως μεταξὺ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡ ἐξῆς διαφορὰ· ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶνε ἀνόητοι, διότι εἶνε ἄνθρωποι καὶ ὄχι θυλάκια, ἐνῶ ὁ στόμαχος μας εἶνε θυλάκιον, καὶ πολὺ εὐφυὲς μάλιστα, καθότι ἀλλέως, ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ μεγαλώνη κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ὀρέξεις μας, θὰ εὐρισκόμεθα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ ἐμπερδευμένοι ἐνίοτε.

Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον κενώνεται τὸ θυλάκιον αὐτὸ, ἀφοῦ γεμίση, εἶνε πολὺ περίεργος ἐπίσης. Ἐνόσω διαρκεῖ ἡ χώνευσις, ὁ

στόμαχος εἶνε ἀσφαλέστατα κλεισμένος κατὰ τὰ δύο του ἄκρα· ἐπάνω μὲν διὰ τοῦ τελευταίου κρίκου τοῦ οἰσοφάγου, κάτω δὲ δι' ἐνὸς ἄλλου κρίκου, πολὺ ἰσχυροτέρου ὅμως, ὅστις ὀνομάζεται πυλωρός, καὶ ἀνοίγει κλείει τὸν δρόμον ὅστις φέρει πρὸς τὰ ἔντερα.

Πυλωρός θὰ εἴπῃ ὅ,τι καὶ θυρωρός· εἶνε δὲ ἀληθινὸς θυρωρός ὁ κρίκος οὗτος, καὶ κάμνει ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ὁ ἐπάνω συνάδελφός του, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν ἤδη, δηλαδὴ γεύεται καὶ δοκιμάζει.

Παράδοξον θεθαίως σοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃς ἐντός σου ἓνα τοιοῦτον παράδοξον δοκιμαστήν, καὶ σὺ νὰ μὴ γνωρίζῃς τίποτε, καὶ μήτε ἰδεῖν καὶ νὰ ἔχῃς, τί κάμνει καὶ πῶς γεύεται ὁ κύριος οὗτος.

Καὶ ὅμως τοιοῦτοτρόπως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ὁ πυλωρός γεύεται, τουτέστι δοκιμάζει ἀληθῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ στομάχου, καὶ ἐνόσω αὐτὸ δὲν εἶνε τῆς ὀρέξέως του, ἐνόσω δηλ. ἡ χώνευσις δὲν τὸ μετεμόρφωσεν ἀρκετὰ, μένει κλειστός καὶ δὲν ἀφίνει τίποτε νὰ περάσῃ.

Ὁ ἐπάνω θυρωρός μας γεύεται πολλὰ πράγματα, καὶ ἔχει ἐπομένως πολλὰς ἀπολαύσεις. Γεύεται ψητὰ κοιτοπούλια, ὑποδέχεται τὰ γλυκύσματα, περιποιεῖται ὠραίους καρπούς, ἔχει σχέσεις καὶ φιλίας πανταχοῦ, καὶ δέχεται ἐπισκέψεις πολὺ εὐαρέστους· τοῦτο δὲ πρὸς εὐτυχίαν μας, ἐννοεῖται, διότι μεταδίδει καὶ εἰς ἡμᾶς τὰς ἀπολαύσεις του.

Ἄλλ' ὁ κάτω θυρωρός μας, ὅστις ἐργάζεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἄγνωστος καὶ ταπεινὸς εἰς τὴν σκοτεινὴν του τρύπαν, μίαν μόνην γεῦσιν ἔχει ὁ δυστυχῆς, ἓνα φίλον, μίαν γνωριμίαν· ἡ γνωριμία του δὲ αὐτὴ εἶνε εἰδὸς τι μαλακῆς ζύμης, μ' ἐν παράδοξον στακτερὸν χρῶμα καὶ μὲ γεῦσιν λίαν δυσάρεστον εἰς κάθε ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ, ἥτις ὀνομάζεται χυμὸς, ἀγνωσθὲ μὰ τὴν ἀλήθειαν διατί. Εἰς τὸν χυμὸν αὐτὸν μεταβάλλονται ὅλα τὰ φαγητὰ, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦνε, εὐμορφα ἢ ἀσχημα, νόστιμα ἢ ἄνοσα. Ὁ ψητὸς γάλλος τοῦ πλουσίου καὶ τὰ ὄσπρια τοῦ πτωχοῦ, τὰ γλυκύσματα τοῦ Σόλωνος καὶ ὁ μαῦρος ἄρτος τοῦ ἐργάτου, τὰ νόστιμα ὀπωρικά καὶ αἱ ἐλαῖαι τοῦ πένητος, ὅλα αὐτὰ μεταβάλλονται εἰς τὸν αὐτὸν χυμὸν· ἂν δὲ τοῦ πλουσίου ὁ οὐρανίσκος ἔχει καλλιτέραν τὴν τύχην ἀπὸ τὸν οὐρανίσκον τοῦ πτωχοῦ, οἱ πυλωροὶ ὅμως καὶ τῶν δύο εἶνε ὅμοιοι κατὰ τοῦτο, καὶ τὸν αὐτὸν χυμὸν δοκιμάζουσι. Ἡ ἰσότης, καθὼς βλέπεις, ἀρχίζει πολὺ γρήγορα.

Διὰ νὰ διαβῶσι λοιπὸν ἀπὸ τὸν πυλωρὸν τὰ φαγητὰ, ὅσα περιέχονται εἰς τὸν στόμαχον, πρέπει νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς χυμὸν· ἀλλέως ὁ πυλωρός δὲν ἀνοίγει. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα φαγητὰ, τὰ ὁποῖα τρώγομεν, ἄλλα χωνεύονται καὶ μεταβάλλονται

εις χυμόν γρηγορώτερα και ἄλλα ἀργότερα, ὁ πυλωρὸς διακρίνει μὲ θαυμαστὴν ἐξυδέρκειαν ὅσα εἶνε χωνευμένα, και τοὺς ἀνοίγει τὴν θύραν, ἀποκρούει δὲ ὅσα εἶνε ἀκόμῃ ἀχώνευτα και δὲν μετεβλήθησαν εἰς χυμόν. Ἄν, καθ' ὑπόθεσιν, κατέπιες συγχρόνως ἐν τεμάχιον ἄρτου και ἐν τεμάχιον κρέατος, ὁ μὲν ἄρτος πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ στομάχου, τὸ δὲ κρέας μένει ἔτι και ταλαιπωρεῖται ἐντὸς αὐτοῦ, περιμένον νὰ μεταβληθῇ εἰς χυμόν.

Ἐκ τούτου δύνασαι και μόνη σου νὰ συλλογισθῆς, πόσον κακὸν και ἐπικίνδυνον πρᾶγμα εἶνε νὰ καταπίνῃς ἀπερισκέπτως πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς χυμόν, οὔτε εἶνε τόσον μικρὰ, καθὼς παραδείγματος χάριν ἐν κερασοκούκουτσον, ὥστε νὰ γελάσῃς τὸν πυλωρὸν και νὰ διέλθῃσιν ἀπαρατῆρητα. Ὁ πυλωρὸς θὰ τοὺς κλείσῃ τὴν θύραν, και καμμίαι μὲς διαταγὴ δὲν δύναται νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ὁ δὲ στόμαχος θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὰ φυλάττῃ ἐντὸς του τις οἶδε πόσον χρόνον, ἂν δὲν κατώρθωναν αὐτὰ, μὲ πολλὰς παρακλήσεις και ἰκεσίας, νὰ μαλακώσῃν ἐπὶ τέλους τὸν αὐστηρὸν φύλακα, ὅστις ἐξοικειοῦται μαζὺ των και συγκατανεύει νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν θύραν, δηλαδὴ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς και νὰ παραβῇ τὸ καθήκον του, καθὼς ἐνίοτε οἱ τελωνοφύλακες χαρίζονται εἰς τοὺς φίλους των λαθρεμπόρους και ἀφίουν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὰ λαθρεμπόρια.

Πόσον ὅμως ὑποφέρει ὁ δυστυχὴς στόμαχος, πρὶν ἐξοικειωθῇ ὁ θυρωρὸς μὲ τοὺς ἀδιακρίτους ἐκείνους λαθρεμπόρους και τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναχωρήσῃσι! Ἄρκει μόνον νὰ μάθῃς, ὅτι γυνὴ τις, ἣτις κατέπιεν ἐξ ἀπροσεξίας ἓνα πυρῆνα ῥοδακίνου, τὸν εἶχεν ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ἐντὸς τοῦ στομάχου της, και ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ ἐξ αἰτίας του. Ὑπέφερε πόνους φοβεροὺς, εἶχε καταντῆσει πτώμα σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, και οἱ ἰατροὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν, ὅτε ἐπὶ τέλους, ἦτον καιρὸς βεβαία, — ὁ πυλωρὸς κατεπίεσθη νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, και ἡ γυνὴ ἐσώθη. Δὲν σοῦ συμβουλεύω ὅμως νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον, και νὰ κρεμασθῆς ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ θυρωροῦ σου, διότι οἱ θυρωροὶ δὲν εἶνε πάντοτε εὐδιάθετοι.

Τώρα ἐπεράσαμεν τὸν στόμαχον και ἐμβαίνομεν εἰς ἄλλον δρόμον. Ἄλλὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπομένῃν ἐπιστολῇν.

*Ἐπιτα συνίετα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΛΧΟΣ.

Τὰ δένδρα ἔχουσι μεγάλην ἐπιβροὴν ἐπὶ τῆς υγείας των πόλεων, διότι καθαρίζουσι τὸ ἔδαφος και τὸν ἀέρα αὐτῶν. Ἐν Παρισίῳ τὰ ἐπὶ των ὀδῶν δένδρα πρέπει κατ' ἀστυνομικὴν διάταξιν ν' ἀπέχῃσι τοῦλάχιστον ὅ μῆτρα ἀπὸ των οἰκίων, ὥστε δὲν δύνανται νὰ φυτευθῶσι τοιαῦτα

ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς ἐχούσας πλάτος 20 μέτρων και ἐπέκεινα. Τῷ 1872 ἠριθμοῦντο ἐπὶ των ὀδῶν των Παρισίων 102,154 δένδρα.

G. T.

ΡΩΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ, Ἡ ΠΡΩΤΗ ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΣΣΑ¹

Δὲν ἤξεύρω μέχρι τίνος εἴμεθα ἀπόγονοι των ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως τοὺς ὀμοιάζομεν πολὺ κατὰ τοῦτο, ὅτι, ἐν ταῖς παραδόσεσιν ἡμῶν, μικρὰν ἀποδίδομεν ἀξίαν εἰς τὴν καλλίστην μερίδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, και κατ' ἀκολουθίαν, ὑποθέτω, τοῦ ἑλληνικοῦ. Ὁμιλῶν δὲ ἐνταῦθα περὶ των προπατόρων, ἐννοῶ τοὺς ἐπὶ των ἱστορικῶν χρόνων¹ διότι οἱ ἡμηριοὶ Ἑλληνες ὕμνησαν πολλὰς και ποικίλας κυρίας, ἄλλας μὲν ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς αὐτῶν, καθὼς τὴν Ναυσικίαν, τὴν Πηνελόπην, τὴν Ἀνδρομάχην, τὴν Ἀρήτην, ἄλλας δὲ ἐπὶ ταῖς κακίαις, καθὼς τὴν Ἑλένην, τὴν Κλυταιμνήστραν, τὴν Ἀντιαν, τὴν Φαίδραν, τὴν Ἀλκμήνην. Ἄλλ' ἔπειτα οἱ Ἑλληνες τοῦ Θεμιστοκλέους και τοῦ Δημοσθένους ἐσφετερίσθησαν ὑπὲρ ἑαυτῶν και μόνων τὸ δικαίωμα τῆς ὑστεροφημίας, και κλείσαντες τὰς θυγατέρας, τὰς συζύγους και τὰς μητέρας των εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, τὰς κατεδίκανσαν εἰς αἰδίων λήθην. Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι φυλακίζομεν οἶκοι τὰς κυρίας² πολλοῦ γε και δεῖ μάλιστα ἀφ' ἧς ἡ ἰατρικὴ ἐπιστῆμη ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ ἀεικίνητον, ταῦτον εἰπεῖν le mouvement perpétuel, εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς συντήρησιν των τρυφερῶν ἐκείνων πλασμάτων³ ἀλλὰ βεβαίως λησμονοῦμεν ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι ἀπλᾶ ἐπιπλα και οἰκόσιτα ζῶα, ἡ δὲ μνήμη των ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται νὰ διασωθῇ πολὺ μάλλον ἢ τὸ μεθυστερὸς ὅπως οὖν κατασκευαζόμενον κλέος κυρίων των, οἵτινες παρίστανται νῦν ὡς σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δὲν ἐφρόντιζον εἰμὴ πῶς νὰ σώσωσιν ἑαυτοὺς. Καὶ τὸ κακὸν δὲν εἶναι πρόσφατον. Ἄνοιξατε τὸν ὑπὸ τοῦ Σχοπελίτου Καισαρίου Δαπόντε συνταχθέντα ἐν τῇ παρελθούσῃ ἑκατονταετηρίδι *Κατάλογον ἱστορικῶν ἀξιόλογον τῶν κατ' ἡμᾶς χρηματισάντων ἐπιστήμων Ῥωμαίων*, τὸν φέροντα ὡς ἐπιγράμμα⁴

¹ Ἀνδρῶν σοφῶν ἄθροισις και ἐπιστήμων, οὓς ὁ νῦν ἐβλάστησεν, ὡς ῥόδα, χρόνος.

² Ὁ κατάλογος οὗτος περιγράφει τὸν βίον και τὴν πολιτείαν πολλῶν πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερομονάχων, ἱερέων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, ἀθηνῶν, δραγομάνων, ἀρχόντων, πραγματευτῶν, διδασκάλων, οὐδεμίαι ὅμως γυναικὸς βιογραφία ἔρχεται νὰ ποικίλῃ και κοσμήσῃ τὸν μονότονον

1. Ἀνεγνώσθη, ὡς και αἰ προσιγῶς δημοσιευθῆσάναι βιογραφία ὑπὸ τῶν τίτων ἄλλοι κωμάρτισσαι, ἐν τῇ Φιλολογικῇ Συλλογῇ Παρισίῳ.